

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 31/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 901

“VIỆC LỚN NHẤT NGAY TRONG ĐỜI NÀY”

Chỉ có Phật giáo mới nhìn thấy được việc gì là quan trọng nhất trong đời này. Người thế gian cho là có nhà đẹp, có vợ đẹp con xinh là việc quan trọng nhất đời. Chỉ người học Phật mới thấy được rằng việc làm thế nào để liễu thoát sinh tử, vượt thoát luân hồi mới là việc lớn nhất ngay trong đời này. Trên lý thì chúng ta hiểu như vậy, nhưng trên sự thì chúng ta hiểu mập mờ, vẫn chấp trước những việc ở thế gian.

Trước đây tôi cũng đã nói một vài thí dụ: Có thể chúng ta không động tâm trước 5 triệu đồng, không động tâm trước 50 triệu, nhưng đối với 500 triệu, 5 tỉ, 50 tỉ, 50 ngàn tỉ thì chúng ta liền cảm thấy khác, liền xem trọng nó. Cho nên nhà Phật nói rằng tiền tài danh vọng có sự cám dỗ rất lớn, khiến người ta quên hẳn đi việc chính, quên hẳn đi việc đáng nên làm trong cuộc đời. Việc cần làm thì chúng ta nhất thời quên hẳn vì thấy nhiều tiền quá. Cho nên để có được hằng tâm không hề dễ dàng.

Chúng ta phải nhìn cho thấu, phải biết chắc rằng tiền tài, danh vọng là không thật, không thể giúp chúng ta giải thoát mà còn trói buộc chúng ta, trói rất chặt. Hòa Thượng nói: **“Tài sắc danh thực thùy là giả. Người tu hành một thời gian vẫn bị những thứ này cám dỗ bởi vì họ hiểu chưa thông. Nếu họ hiểu thông thì không như vậy”**.

Trên lý thì chúng ta hiểu rằng **“tài sắc danh thực thùy là giả, là không thật”** nhưng trên sự thì chúng ta vẫn hướng đến cái giả để làm, đối với cái thật thì chúng ta cũng làm nhưng làm hết sức mờ nhạt. Cho nên người học Phật rất đông nhưng người có thành tựu, có kết quả thì rất ít.

Bài này Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta phải mỗi niệm ghi nhớ rằng: **Sinh tử là việc lớn nhất trong cuộc đời, chúng ta cần phải thoát ra ngoài vòng sinh tử. Tất cả những việc khác chỉ là thứ yếu, không phải là việc đáng để chúng ta làm.** Chúng ta học Phật rất nhiều năm, niệm Phật cầu sinh Thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng nhiều năm rồi nhưng chúng ta đã đắm bực với thế tình chưa? Hay chúng ta vẫn còn rất rất sâu đắm với thế tình, việc gì cũng muốn biết, việc gì cũng muốn can thiệp, việc gì cũng phải quá bận tâm, dính mắc, chấp trước? Chúng ta tưởng rằng chúng ta hiểu nhưng thật ra chúng ta không hiểu. Hòa Thượng nói: **“Khi bạn thật hiểu rồi bạn mới thật làm, bạn chưa thật làm có nghĩa là chưa thật hiểu”**.

Thế gian này bao nhiêu người có tiền buôn vạn bạc nhưng khổ đau vẫn trùng trùng, đời sống luôn ở trạng thái bất an, đến cuối đời lúc ra đi thì không nhẹ nhàng. Họ dính chặt vào **“tài sắc danh thực thùy”**

cho nên không thể ra đi nhẹ nhàng được! Người thế gian thường tình và người học Phật nhiều năm cũng đều như vậy. Nhiều người niệm Phật cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc nhưng vẫn nhìn không thấu, vẫn không buông được, vẫn không thật sự hiểu được rằng vượt thoát sinh tử là việc lớn nhất trong cuộc đời. Chúng ta gặp “tài” dính “tài”, gặp “sắc” dính “sắc”, gặp “danh” dính “danh”, gặp “ăn” dính “ăn”, gặp “ngủ” dính “ngủ”. Hòa Thượng nói: **“Bạn không đàm bạc với thế tình, bạn vẫn còn rất nặng tình với thế tình, vẫn còn chấp trước rất nặng!”**. Đó là giả tu chứ không phải là thật tu! Chúng ta hãy quán sát xem mình đang thật tu hay cũng đang là giả tu! Nếu chúng ta là “giả tu” thì thật sự rất là đáng tiếc, nhà Phật nói là **“kẻ đáng thương!”**.

Chúng ta biết rõ **“tài sắc danh thực thù”** là không thật, là nguồn gốc của cái khổ nhưng vẫn ôm chặt, dính chặt vào nó mà không hề tan nhạt. Nhà Phật không bảo chúng ta buông xả một cách cực đoan nhưng từ xưa đến nay có nhiều người buông xả một cách cực đoan. Nhà Phật dạy chúng ta chỉ buông xả trên tâm, còn đối với vai trò, bổn phận, nghĩa vụ trách nhiệm của mình thì chúng ta đều phải làm tận nghĩa, nhưng trong lòng ta không lưu lại, không dính mắc. Chúng ta phải biết việc gì là thứ yếu, việc gì là chánh yếu! Việc chánh yếu chính là một đời này phải vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: **“Đời này bạn không vãng sanh được Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì không còn gì để nói”**. Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc là chánh yếu, còn chúng ta làm tất cả mọi việc là vì **“tự bi xuất phương tiện”**, vì lợi ích chúng sanh mà làm nhưng trong tâm không hề dính mắc, không rơi vào tốt xấu, thành bại, hơn thua. Hòa Thượng nói một câu khiến tôi rất cảm động: **“Đó mới là tâm ở đạo!”**. Chúng ta làm việc gì cũng thích làm **“hoành tráng”**. Thí dụ chúng ta làm giáo dục thì mong muốn phải có một hệ thống thật to, phải có một ngôi trường thật lớn. Đó là tâm luân hồi.

Chúng ta học đạo nhưng lại không biết việc gì là chính, việc gì là phụ. Chúng ta lấy việc phụ làm thành việc chính cho nên việc chính bị xem nhẹ. Khi việc chính bị xem nhẹ thì chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội một đời vãng sanh. Có nhiều người nói với tôi: **“Đời này con không thể vãng sanh được! Đời này con chỉ kết duyên với Phật thôi!”**. Ngay bản thân mình còn không tin ở chính mình, tự mình hạ thấp mình, tự mình xem thường mình, vậy thì ai có thể giúp mình đây? Khi họ cho rằng một đời này họ chỉ kết duyên với Phật thì họ chỉ dừng lại ở việc kết duyên và sẽ không có cơ hội vượt thoát sinh tử. Khi tâm chúng ta xác quyết rằng một đời này phải vãng sanh Cực Lạc thì chúng ta sẽ có thái độ xác quyết. Khi tâm ta một lòng một dạ hướng về Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta mới không còn lòng dạ đối với thế tình, xem nhẹ thế tình.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: **Việc lớn nhất ngay trong đời này không phải là “tài sắc danh thực thù”, không phải là có nhiều tiền của ở thế gian, không phải là để khẳng định danh vọng, địa vị của mình ở thế gian này. Việc lớn nhất là một đời này chúng ta phải đi làm Phật.**

Hòa Thượng Hải Hiền đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài đã đàm bạc với tất cả thế tình. Ngài nói: **“Không có việc gì quan trọng cả! Việc quan trọng nhất của đời tôi là một câu A Di Đà Phật niệm**

đến cùng!”. Ngài làm tất cả mọi việc cho mọi người nhưng trong lòng không chấp trước, không dính mắc. Ngài chỉ một lòng niệm bốn chữ “**A Di Đà Phật**” mà tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Chúng ta thấy đâu có khó làm! Ngài làm được vì Ngài đã đàm bạc với thế tình. Chúng ta không giống như các Ngài Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không. Chúng ta chưa làm được vì chúng ta vẫn dính chặt với thế tình: “**Ăn thì phải ăn như thế này, ngủ thì phải ngủ như thế này, làm việc thì phải làm như thế này!**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải dùng tâm Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng mà làm! Nếu việc có kết quả tốt thì chúng sanh có phước. Nếu việc chúng ta làm chưa có kết quả tốt là vì chúng sanh chưa đủ phước để hưởng!**”. Chúng ta có tâm thái như vậy không? Tâm chúng ta luôn vương bận, dính mắc: “**Việc này là việc của ta! Nơi này là nơi của ta! Ta làm việc này thì phải làm tốt, nếu không làm tốt thì mất mặt!**”. Chúng ta tuy không nói ra nhưng trong tâm vẫn chấp trước, dính mắc. Chúng ta nghĩ xem: Tại sao khi chúng ta làm tốt thì tâm chúng ta vui vẻ, khi chúng ta làm chưa tốt thì tâm chúng ta buồn phiền, không ăn ngủ được? Tại sao khi làm các công tác chuẩn bị cho một việc gì đó thì cả đêm chúng ta không ngủ được? Đó chính là chấp trước.

Ngày hôm qua tôi phải di chuyển nhiều nên rất mệt. Tôi về đến thành phố Hồ Chí Minh lúc 10 giờ tối. Khi tôi nằm xuống thì ngủ một giấc sâu, buổi sáng tôi tỉnh dậy đúng giờ. Tôi không lo nghĩ, việc gì đến thì tôi giải quyết việc đó. Tôi đến nơi thì làm những việc cần làm chứ không cần phải tư duy suy nghĩ về việc chuẩn bị kế hoạch trừ bị để thực hiện các công việc.

Hòa Thượng đã dạy: “**Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải dùng tâm Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng mà làm!**”. Tổ Sư Ấn Quang đã dạy chúng ta: “**Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm**”. Khi tâm chúng ta đã đạt đến mực chân thành nhất thì tự khắc sẽ chuyển đổi được tâm phàm phu của chính mình. Nếu trong tâm chúng ta vẫn còn dính mắc thành bại, tốt xấu, hơn thua, được mất, lời lẽ thì không thể được! Hòa Thượng nhắc chúng ta, đặc biệt là người niệm Phật phải xem việc gì là việc lớn nhất trong cuộc đời này để xem trọng. Sau một thời gian, chúng ta thường là lơ là đi việc quan trọng, chỉ chú trọng đến việc thứ yếu.

Chúng ta biết tập khí của chúng ta vô cùng sâu nặng. Có những tập khí chúng ta không cần đề khởi, không cần dụng tâm nhưng nó luôn trực chờ để phát khởi. Còn những điều chúng ta hết sức dụng tâm để dẫn khởi thì nó lại không dễ dàng phát khởi. Thí dụ chúng ta niệm Phật rất mờ nhạt, một ngày từ sáng đến tối niệm Phật mờ nhạt, niệm rất ít, không đáng tính kể. Nhưng chúng ta lại dành toàn bộ thời gian để niệm những thứ xen tạp như niệm tài, niệm sắc, niệm danh, niệm ăn, niệm ngủ. Chính những niệm xen tạp đó làm cho chúng ta không có định tâm. Hòa Thượng đã nhắc chúng ta nhiều lần: “**Chúng ta tưởng rằng mình rất chú trọng đến việc sinh tử rồi nhưng sau một thời gian ngắn thì chúng ta lại xem nhẹ việc vượt thoát sanh tử**”. Xem nhẹ việc vượt thoát sinh tử thì đã là sai rồi!

Việc tốt cần làm, nên làm thì chúng ta làm nhưng chúng ta không được làm đến mức quên đi việc chính là một đời này phải vãng sanh Cực Lạc. Điều này chúng ta phải phản tỉnh! Nếu chúng ta không phản tỉnh thì chúng ta trăm người như một, ai cũng đều quên đi việc lớn nhất ngay trong đời này, bản thân tôi cũng vậy. Chúng ta cứ bận rộn với những việc tưởng chừng là việc lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta lại quên đi việc chính. Tôi đang nói chính bản thân mình chứ không phải là tôi nói mọi người. Hòa Thượng nói: **“Việc tốt cần làm nên làm nhưng không được quên đi việc chính! Chúng ta có mặt ở nhân gian này, phải giải quyết triệt để việc chính, đó là ngay đời này phải vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc”**.

Chúng ta đã có hai tấm gương rất gần với chúng ta là Hòa Thượng Hải Hiền và Hòa Thượng Tịnh Không. Hai vị Hòa Thượng một vị thì tinh thông giáo học, còn một vị thì không biết chữ, không giảng Kinh thuyết pháp nhưng một đời niệm Phật, dùng hết sức lực của mình để làm ra tài vật của cải để cúng dường đại chúng. Hòa Thượng Tịnh Không tài năng, đức độ, đạo hạnh rất cao, cả đời là tam bất quản, **“không quản tiền, không quản việc, không quản người”**. Đó là những tấm gương rất tích cực cho chúng ta!

Hòa Thượng Hải Hiền không biết chữ, vậy mà Ngài đã tự tại vãng sanh còn lưu lại toàn thân xá lợi. Hòa Thượng Hải Hiền nói: **“Không vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì không có việc gì đáng để lưu tâm”**. Chúng ta phản tỉnh xem hàng ngày chúng ta lưu tâm việc gì, hàng ngày chúng ta vì việc gì mà tất bật!

Hòa Thượng nhắc: **“Khi ta đến thế gian này, việc lớn nhất là phải giải quyết triệt để vấn đề sinh tử, nếu không thì ta lại đi vào vòng sinh tử. Nếu lần này ta lại tiếp tục bỏ lỡ cơ hội thì biết đến bao giờ?”**. Thật vậy, khi đi vào vòng sinh tử, để có lại được thân người, để gặp được Phật pháp, đặc biệt là để được gặp pháp môn Tịnh Độ thật sự không hề dễ. Tôi thấy rất nhiều người đã đến với Tịnh Độ rồi nhưng sau đó bỏ và bài bác Tịnh Độ. Nhưng tôi cũng may mắn thấy những người cả đời chỉ niệm một câu **“A Di Đà Phật”** và cũng đã làm ra những biểu pháp tuyệt vời cho chúng ta xem thấy.

Vị Thầy dạy tôi chữ Hán cả một đời tu hành sống thanh đạm, Ngài chỉ ở nhà chúng, ở nhờ, không trụ trì. Khi gần lâm chung, Ngài dặn: **“Khi tôi chết không được làm ma chay, không được làm tuần thất, cũng đừng làm kỵ giỗ, trên bàn thờ cũng đừng cúng hoa, trái cây để tránh lãng phí! Khi tôi chết, cứ đưa xác vào máy tẩm ván ghép rồi đẩy ra nghĩa trang”**. Ngài đã dạy chúng ta không cần phải chú trọng những việc thế tình này, không cần xem trọng những việc này. Ý Ngài là người đã vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc rồi thì không cần đến ma chay, tuần thất, cúng hoa trái. Chỉ người không vãng sanh thì mới chấp trước, dính mắc vào những thứ này. Tuy Ngài không biểu diễn lưu lại toàn thân xá lợi nhưng khi mất, Ngài ra đi rất nhẹ nhàng, buông xả thế tình, không dính mắc vướng bận. Ngài còn ân cần dặn bảo Thầy trụ trì: **“Ông phải nên nhớ! Đừng tu gian tu dối, đừng tu lợi tu danh, đừng tu dục tu tình, đừng tu quanh tu quẹo!”**. Chúng ta thấy Ngài đã rất đạm bạc, xem nhẹ thế tình. Ngài nắm chắc được việc vãng sanh nên mới xem nhẹ việc thế tình này. Ngài không cần ma chay, không cần cúng tuần thất, không cần cúng giỗ, không

cần thuê xe rỗng phượng, không cần trống kèn đưa tiễn. Ngài cũng là một biểu pháp rất chắc thật cho chúng ta tăng tấn tín tâm của chính mình, tăng tấn niềm tin với Tịnh Độ, với việc niệm Phật.

Cuộc đời chúng ta rất may mắn vì gặp được rất nhiều tấm gương đối với Tịnh Độ để niềm tin của chúng ta không bị sụt giảm. Rất nhiều người không tin Tịnh Độ nhưng đó là việc bình thường. Thậm chí nhiều người đã tin rồi nhưng sau đó quay lại hủy báng Tịnh Độ. Đây cũng là việc bình thường vì chính họ không có Tín – Nguyện – Hành, chưa tin sâu, chưa nguyện thiết, chưa hành một cách miên mật. Họ không nhìn thấy một tấm gương ở xung quanh cho nên họ mất niềm tin hay, thay đổi niềm tin.

Nhiều người học Phật đã nhiều năm, cũng nghe pháp Hòa Thượng nhưng vẫn rũ áo ra đi vì cảm thấy tu hành giống như Hòa Thượng dạy khó quá, phải lìa “*tài sắc danh thực thù*”, phải buông bỏ “*tự tư tự lợi*”, phải buông bỏ “*danh vọng lợi dưỡng*”, phải diệt trừ “*tham sân si mạn*”. Họ thấy tu như vậy khó quá nên bỏ không tu nữa để chạy theo dục vọng, thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*”, thỏa mãn “*năm dục sáu trần*”. Họ làm nhưng không có niềm vui chân thật ở nội tâm mà chỉ thấy quá khổ, cuối cùng họ bỏ không tu học nữa. Họ không biết rằng họ đã đánh mất đi cơ hội đáng tiếc nhất trong cuộc đời này. Chúng ta tùy duyên, không thể cưỡng cầu, không thể chạy theo để nãn nỉ họ. Họ là người bỏ cuộc nhưng chúng ta không phải là người bỏ cuộc. Họ không muốn một đời này vãng sanh thành Phật nhưng chúng ta xác quyết một đời này chúng ta phải vãng sanh thành Phật. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc là việc lớn nhất ngay trong đời này!**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!